Siis toon puisse nued urwad,
pungadest teen lehed Ornad;
loon kullerkuppud koppelisse,
warsa-kabjad kaasikusse;
pühin murult mure-märgid
ja kohad, kus su kepp on tärkind:
Siis tuleb pääsuke pesale,
unga, roika otsale;
künni-lind käib küla külalta,
käsib künda külwi-põlda;
siis lina-wästrik wäljal kõnnib,
puhastab põldu putukaista;
ka mõhitaja metsas mõnub,
kägu kukkub koppelis,
ning rägastikkust rääksub rääkn,
kiwi-warelt kirju trihn.
Neilt pi wiisi weeretama,
uusi lugusid luulema!
Sest nüüd weel oled Hansuke
ja käända annab keelele,
kui aga ükskord oled Haus,
ei siis lähe õpimine — weel wähem tants.""

Kui nüüd esimene pääw oli karjas oldud ja wäike Tüdimatta karjaga õhtu koeu läks, seal nägi ta mõne tühja kuntsi; sest kui ta parajaste karjaga õue wärawast sisse läks, siis wiskas pere-

poeg, kes ennast wärawa kanna taha peitnud oli, temale käpaga wett üle pää ja üttles et see olla perenaese käsk karjast kasta, siis ta ei jääda suwel karjas magama.

Ja kui ta loomad sai tauta pannud, siis käskis perenaene teda ta karja-keppi tara räästasse pista ja seina jätta, siis ei kadnda loomad suwel ära. Ka käskis perenaene teda teisel pääwal karjas kollaseid liblekaid püüda ja lehmadele sisse anda, siis saada head kollast wõid.

Tüdimatta, nii wäike kui ta ka olli, nägi kohe et nehukesed teud „tühjad kunstid" olid, aga ta ei tohtind seda ütelda, siis oleks perenaene kohe wastanud: „„Pühi esite talle-jalad nina alt ära, ja siis wast õpeta wanemaid inimesi!""

Õnneks ei õppinud wäike Tüdimatta aga mitte ükspäinis niisugusid asju, nagu praegu natukese nägime, ei, waid ta õppis ka ühes mitu head kombed, nagu: igakord, kui homiku ülestõusis, ei tohtind ta ilma pesematta silmadega sööma lauale minna ja kui lauba õhtu kätte juhtus ja jahupudru waagen laual auras, siis ei hakand majas keski ennem sööma, kuid wäike Tüdimatta „palwed enne söömа aega" oli ülesütelnud ja see mood jäi ta'le kuni ta surmani omaduseks ja ta ei lugenud mitte ükspäinis „lauba" õhtul söömа palweid, waid igatahes, kui ta leiba wõttis.

Eesti-maa-rahwa Kalender 1878, lk. 23